

Arrest

nr. 168 561 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 december 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANLERBERGHE, die loco advocaat Mr. H. WUYTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Volgens de gegevens in het administratief dossier verblijft de verzoekende partij sinds 2009 illegaal in België.

1.2. Bij vonnis van 1 maart 2010 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens haar deelname als 'loopjongen' aan een dealernetwerk van illegale verdovende middelen. De verzoekende partij verblijft van 9 december 2009 tot 29 maart 2010 in de gevangenis.

1.3. Bij haar vrijstelling op 29 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt op die dag aan verzoekende partij betekend. Verzoekende partij geeft geen gevolg aan dit bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 6 juni 2010 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan verzoekende partij betekend. Ook aan dit bevel wordt geen gevolg gegeven.

1.5. Verzoekende partij maakt op 1 juli 2015 melding van een voorgenomen huwelijk met mevr. A. bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Deurne.

1.6. Op 6 juli 2015 neemt de gemachtigde wederom een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing wordt op 13 oktober 2015 aan verzoekende partij betekend. Aan dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt evenmin gevolg gegeven.

1.7. Op 12 november 2015 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Deurne om het huwelijk te voltrekken. In deze beslissing wordt vastgesteld dat na onderzoek blijkt dat het huwelijk niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners, maar op het verwerven van een verblijfsvergunning.

1.8. De gemachtigde neemt op 17 november 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.9. De gemachtigde neemt op 17 november 2015 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij wordt betekend. De motieven gaan als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten:

naam: N. (...)

voornaam: T. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: e. h. (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.11.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 29.03.2010, op 06.06.2010 en op 13.10.2015. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

☒ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

De stad Antwerpen weigerde het huwelijk te voltrekken tussen betrokkene en een zwangere Belgische onderdane (Mevr A. (...)), waarvan door de stad Antwerpen werd vastgesteld dat het nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het feit dat betrokkene het ongeborn kind van Mevr A. (...) reeds op 27.10.2015 erkende, deed geen afbreuk aan deze vaststelling.

De weigering van huwelijk vormt een ernstige contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Mevr A. (...) en het kind en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr A. (...) niet kan gedwongen worden het Marokko. Zowel betrokkene als Mevr A. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, alsook zijn veroordeling wegens drugsdelicten, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

1.10. Verzoekende partij dient op 26 november 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

1.11. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de in punt 1.9. vermelde beslissing wordt op 24 november 2015 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 156 930.

1.12. De gemachtigde neemt op 1 december 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). De verzoekende partij neemt op dezelfde dag kennis van deze beslissing.

1.13. Op 24 december 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.14. In de synthesememorie wordt opgemerkt dat verzoekende partij inmiddels werd gerepatrieerd naar Marokko.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet en van artikel 74/11,

§1 en §2 van de Vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting blijkt dat eveneens de schending wordt aangehaald van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Uit de uiteenzetting van dit middel kan tevens worden afgeleid dat de schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt aangehaald. Omwille van hun onderlinge verwevenheid, worden de middelen samen onderzocht.

De middelen worden als volgt uiteengezet in de synthesememorie:

“Aangezien ten aanzien van verzoeker een inreisverbod van 3 jaar en zodoende ten belope van de maximumtermijn werd opgelegd wat niet in overeenstemming is met de persoonlijke situatie en dus de specifieke omstandigheden van verzoeker.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken haar motiveringsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, heeft geschonden nu zij heeft nagelaten de relevante feiten correct en volledig vast te stellen, laat staan deze, bij gebreke aan een correcte vaststelling deze op een behoorlijke wijze heeft kunnen waarderen en interpreteren nu zij meent te kunnen volstaan met het louter vermelden van de verblijfshistoriek van verzoeker enerzijds en de door hem opgelopen veroordeling anderzijds. Men stelt voorts dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens drugsdelicten. Verwerende partij nuanceert hiermee niet dat ten belope van de helft van deze gevangenisstraf uitstel werd toegestaan.

In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat het niet aan haar toekomt om de motieven van haar motieven mee te delen. Zij merkt voorts ook op dat verzoeker zelf genoegzaam op de hoogte is van de feiten waarover het in de bestreden beslissing gaat. Dit is uiteraard geen correcte interpretatie van de verplichting die verwerende partij dient na te komen wanneer zij een beslissing neemt zoals zij dit in casu deed.

Verzoeker heeft in zijn beroepsverzoekschrift aangegeven dat de veroordeling waarvan sprake dateert van reeds lang geleden (2009) en dat het bovendien een eenmalige veroordeling betreft alsook dat verzoeker zich nadien niet meer schuldig heeft gemaakt aan vergelijkbare of andere strafbare feiten.

De relatie die hij wenst te bestendigen met zijn partner werd pas aangeknoopt nadien en zodoende is het duidelijk dat verzoeker, na één keer een misstap te hebben begaan, zijn leven een andere wending heeft willen geven. De relatie die hij beleeft met zijn partner is inmiddels andermaal bevestigd geworden door de geboorte van hun dochter.

Verzoeker merkt dan ook op dat de eenmalige strafrechtelijke veroordeling van bijna zes jaar geleden niet afdoende ernstig en zwaar kan zijn om de bestreden beslissing te schragen.

Inmiddels werd verzoeker gerepatriëerd naar Marokko en verblijft hij aldaar. Zijn partner en kind verblijven in België.

Verwerende partij blijkt van oordeel te zijn dat zij de uitoefening van het recht op gezinshereniging rechtmatig kan blokkeren op grond van een enkele strafrechtelijke veroordeling van zes jaar geleden en bijkomend het feit dat hij aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten geen gevolg gaf.

De geboorte van zijn dochter betreft een feit dat door verwerende partij kon worden voorzien nu zij van in den beginne op de hoogte was van de zwangerschap van de partner van verzoeker alsook van het feit dat verzoeker het ongeborn kind reeds op 27.10.2015 heeft erkend.

Er wordt in het geheel geen afweging gemaakt door verwerende partij tussen de weerhouden feitelijkeheden enerzijds en het belang van verzoeker anderzijds, noch en vooral dit is pertinent, geeft verwerende partij aan waarom zij van oordeel zou zijn dat het gevaar dat verzoeker voor de openbare orde zou vormen actueel en ernstig is. Alleszins kan uit de weerhouden feitelijkeheden niet afdoende worden vastgesteld dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een ernstig gevaar betekent voor de openbare orde, integendeel, er dient te worden vastgesteld dat verzoeker slechts één keer zich schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten en dat deze feiten dateren van 2009. Verwerende partij dient alleszins aan te tonen dat verzoeker op het ogenblik van de beslissing, met name op 17.11.2015 nog steeds een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde betekent. De bestreden beslissing geeft nergens blijk van een dergelijk onderzoek, laat staan motivering in die zin.

Verwerende partij kon bovendien zeer goed weten dat de beslissing vanwege de ambtbaar van de burgerlijke stand geen definitief karakter kent. Nochtans heeft verwerende partij er voor geopteerd om de houding van verzoeker en zijn partner ten aanzien van deze beslissing niet af te wachten. Nog voor verzoeker en zijn partner terdege kennis hadden kunnen nemen van de beslissing tot weigering voltrekking van hun voorgenomen huwelijk (deze dateert van vrijdag 12.11.2015 en werd die dag

aangetekend verzonden; de postbode liet bericht achter op 16.11.2015), is men verzoeker thuis gaan ophalen en werd hij overgebracht naar het gesloten centrum 127bis.

Verzoeker en zijn partner hebben inderdaad beroep aangetekend tegen deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. De zaak zal behandeld worden voor de Familierechtbank te Antwerpen op 21.06.2016.

Daar waar het opleggen van een inreisverbod geenszins een gebonden bevoegdheid betreft (cf. artikel 74/11 §2 Vw), dient te worden opgemerkt dat verwerende partij helemaal niet afdoende en naar redelijkheid rekening heeft gehouden met de persoonlijke toestand van verzoeker en zijn gezin, gelet op enerzijds het feit dat de rechtbank zich nog zal moeten uitspreken over de oprechtheid van de relatie van verzoeker en zijn partner en anderzijds het gegeven van het nakend (en inmiddels gerealiseerd) vaderschap van een Belgisch kind in hoofde van verzoeker. Er werd met andere woorden dus evenmin rekening gehouden met eventuele humanitaire redenen die in het voordeel van verzoeker pleiten.

Verwerende partij herhaalt in de nota met opmerkingen dat verzoeker en zijn partner hun gezinsleven kunnen bestendigen in Marokko. Zij merkt tevens op dat verzoeker niet aantoonde een gezinsleven te onderhouden met de kinderen van zijn partner, die zij heeft uit een vorige relatie.

Hierbij verliest verwerende partij volledig uit het oog dat deze kinderen van de partner van verzoeker weliswaar reeds een vader hebben en dat zij met deze man tevens contacten onderhouden. Voor zover mevrouw vrijwel uitsluitend instaat voor de opvang van de kinderen, kan dit uiteraard niet rechtvaardigen dat zij met hen België zou verlaten. Het recht op persoonlijk contact met de vader dient immers te worden gerespecteerd. Anderzijds kan van mevrouw niet verwacht worden dat zij de kinderen zou achterlaten noch kan van de vader van de kinderen geëist, laat staan afgedwongen, worden om de kinderen voltijds op te vangen.

Verwerende partij heeft het geenszins nodig geacht om na te gaan of er in hoofde van verzoeker geen humanitaire redenen bestaan die er toe zouden kunnen leiden dat verwerende partij zou afzien van haar mogelijkheid tot het opleggen van een inreisverbod, zoals het gegeven dat het kind van verzoeker en zijn partner (hetwelk inmiddels geboren werd) haar eerste drie levensjaren geen relatie kan bestendigen met haar eigen vader nu duidelijk blijkt (tevens uit het administratief dossier) dat het voor de partner van verzoeker niet mogelijk is om zich met het kind te gaan vestigen in Marokko.

Verwerende partij schendt derwijze haar materiële en formele motiveringsplicht, alsmede de artikelen 1, 8° Vw. en 74/11 §§ 1 en 2 Vw., het zorgvuldigheidsbeginsel alsmede het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 74/11 biedt een schakering aan mogelijkheden met betrekking tot de duurtijd van een inreisverbod: drie jaar/ vijf jaar/ meer dan vijf jaar.

De Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG bepaalt in artikel 11.2 dat "de duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare or de, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid van het land\

In casu werd een inreisverbod van drie jaar opgelegd, zijnde de maximum duurtijd voor de gevallen bedoeld in artikel 74/11 § 1,2° vreemdelingenwet.

De duurtijd wordt door verwerende partij gemotiveerd aan de hand van het illegaal verblijf van verzoeker en het feit dat hij 6 jaar geleden 1 keer veroordeeld werd voor drugsdelicten.

Verwerende partij besluit door te stellen dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Verzoeker heeft inmiddels en voor 17.11.2015 drie keer een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten.

De eerste twee bevelen dateren van 2010. Inmiddels is het zo dat verzoeker sedert geruime tijd een relatie onderhoudt met mevrouw A. (...) en dat zij samen een kind verwachten, hetgeen ondertussen geboren werd.

Zodoende had verwerende partij bij het nemen van haar beslissing meer aandacht moeten hebben voor de specifieke omstandigheden van verzoeker alsook de humanitaire redenen die in zijn voordeel pleiten en zijn illegaal verblijf alleszins (deels) zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij verwijst voorts slechts naar een "veroordeling wegens drugsdelicten".

Verzoeker werd op 01.03.2010 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 9 maanden met uitstel voor drie jaar alsook tot een geldboete van € 1.000,00 waarvan € 800,00 met uitstel voor drie jaar.

Bovendien werd verzoeker voor een aanzienlijk deel vrijgesproken van de hem ten laste gelegde feiten zoals blijkt uit het vonnis dd. 01.03.2010 hetwelk zich bevindt in het administratief dossier.

Verwerende partij verwijst slechts summier naar de strafrechtelijke veroordeling zonder rekening te houden met de achterliggende feiten, de strafmaat (18 maanden celstraf waarvan de helft met uitstel), het feit dat verzoeker zijn straf heeft ondergaan, het gegeven dat de feiten dateren van 6 jaar geleden en de veroordeling van langer dan vijf jaar geleden, het feit dat verzoeker voorheen noch nadien nog

strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen dan wel in aanraking is gekomen met de politie of het gerecht. Hij heeft inmiddels immers een vrouw leren kennen met wie hij een toekomst wenst uit te bouwen en inmiddels heeft hij met deze vrouw ook een dochter.

Men kan dan ook bezwaarlijk stellen dat verzoeker een actuele ernstige dreiging betekent voor onze openbare orde dewelke maakt dat in het licht van de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker een inreisverbod van drie jaar gerechtvaardigd zou zijn.

Verwerende partij heeft weliswaar weet van dit alles (of kon dit weten), doch in de bestreden beslissing blijkt dat zij slechts rekening hield met enkele elementen om vervolgens te besluiten dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij schenkt hierbij vooral aandacht aan het feit dat de voltrekking van het voorgenomen huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Deurne geweigerd werd, hetgeen volgens verwerende partij een ernstige contra-indicatie van een werkelijk gezinsleven. Bovendien is verwerende partij van mening dat verzoeker niet aantoont dat hij zijn gezinsleven met mevrouw niet in zijn land van herkomst kan ontwikkelen.

Voor wat betreft de relatie van verzoeker had verwerende partij kunnen weten dat verzoeker en zijn partner de weigeringsbeslissing inzake de huwelijksvoltrekking zouden aanvechten. Een dergelijk beroep werd inmiddels ingesteld en is hangende voor de Familierechtbank te Antwerpen. Het standpunt van de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt dan ook formeel betwist en alleszins heeft zijn beslissing tot weigering om het huwelijk te voltrekken geenszins een definitief karakter.

Dat verzoeker en mevrouw hun gezinsleven niet kunnen voortzetten in Marokko behoeft geen betwisting daar waar mevrouw moeder is van drie kinderen en wiens vader in België leeft en tevens de Belgische nationaliteit heeft (cf. weigeringsbeslissing ambtenaar van de burgerlijke stand) en met wie de kinderen persoonlijk contact moeten kunnen hebben en hebben.

Tenslotte is er uiteraard nog het feit dat verzoeker inmiddels vader is geworden. Voor zover verwerende partij van oordeel is dat met dit gegeven niet is aangetoond dat de relatie van verzoeker en mevrouw A.(...) wel oprecht is, wil dit niet zeggen dat met dit gegeven op zich geen rekening dient te worden gehouden in de begroting van de duurtijd van het opgelegde inreisverbod.

Verwerende partij heeft niet terdege rekening gehouden met de gezinstoestand van verzoeker en deze van zijn partner noch met het feit dat hij weldra vader ging worden van een Belgisch kind.

Verwerende partij had hier nochtans rekening mee moeten houden.(zie ook RvV, nr. 153 613 van 30 september 2015).

Ook om deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

(...)

Verwerende partij heeft een aantal feitelijke gegevens klaarblijkelijk niet willen in overweging nemen, niettegenstaande deze elementen de bestreden beslissing er anders hadden kunnen doen uitzien.

Artikel 74/11, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In de parlementaire voorbereiding mbt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod wordt benadrukt dat "De Richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Pari St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod beschikt de Dienst Vreemdelingenzaken over een discretionaire bevoegdheid hetgeen met zich brengt dat verwerende partij een precieze en concrete feitelijke motivering moet opgeven op grond waarvan een beslissing wordt genomen (cfr. RVS 13 oktober 2008, nr 187001).

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie legt aan de Lidstaten het recht op behoorlijk bestuur op, meer bepaald de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd, in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalt artikel 41 van het Handvest dat het Recht op Behoorlijk Bestuur met name het recht behelst van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij echter geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer nog, heeft verweerster nagelaten om verzoeker te horen, en zodoende een volledig plaatje te krijgen van de specifieke omstandigheden van de zaak die verzoeker had kunnen aanreiken zoals dat hij gezin vormt met zijn partner en haar drie kinderen, voor wie hij mee instaat, dat deze kinderen allen van Belgische nationaliteit zijn en dat hun vader tevens in België woont met wie zij overigens een persoonlijk contact genieten, dat de banden van verzoeker met Marokko tot een minimum beperkt zijn en het centrum van zijn socio-economische belangen zich in de Schengenzone bevindt en niet in Marokko alsmede het feit dat hij en zijn partner het oneens zijn met de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake hun huwelijk en dat zij deze zouden aanvechten.

Was de verwerende partij op de hoogte geweest van voornoemde gegevens, dan had zij mogelijks een andere wending genomen, en bvb helemaal geen inreisverbod opgelegd om humanitaire redenen, of een inreisverbod van een beperktere duur.

Hoe dan ook, aan de hand van het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod van 3 jaar, de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft gerespecteerd, en de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht heeft geschonden.

Volgens de opmerkingen van verwerende partij en de door haar aangehaalde rechtspraak blijkt dat zij van oordeel is dat er geen sprake kan zijn van een schending door de overheid van artikel 8 EVRM aangezien verzoeker en zijn partner niets in de weg staat om hun gezinsleven buiten België te ontplooien. Volgens verwerende partij rust er op haar dan ook geen positieve verplichting om het onderhouden en verder ontplooien van het familiaal leven van verzoeker toe te laten. De bestreden beslissing kan volgens verwerende partij dan ook niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM. Zij besluit dat verzoekende partij niet aantoonde dat zijn gezinsleven niet buiten België zou kunnen worden voortgezet.

In casu komt het er vooreerst op aan vast te stellen of er in hoofde van verzoeker sprake is van een gezinsleven opdat hij zich op de bescherming ervan kan beroepen.

De bestreden beslissing erkent dat er sprake is van een gezinsleven in hoofde van verzoeker door te stellen dat de privé- en familiale belangen van verzoeker niet kunnen prevaleren op de bescherming van de openbare orde.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing kan bovendien afgeleid worden dat verwerende partij van oordeel is dat er een proportionaliteitstoets dient te worden gemaakt, maar verwerende partij maakt deze toets geenszins. De bestreden beslissing vermeldt immers slechts dat de familiale belangen van verzoeker niet kunnen prevaleren, nu de ambtenaar de voltrekking van het huwelijk weigerde.

Verzoekende partij verwijst nog naar een arrest van Uw Raad dd. 18.12.2014 hetwelk als volgt werd samengevat (RvV 18 december 2014, T. Vreemd. 2015, aflevering 1, 98-99):

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een wettelijke basis kent en een legitiem doel nastreeft.

Tevens werd rekening gehouden met de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken.

De staatssecretaris gaat evenwel geheel voorbij aan het gegeven dat het vaststellen van een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde niet volstaat, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, in casu uitgedrukt door de terugwijzing van de verzoekende partij en een inreisverbod van tien jaar, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en haar gezin. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekende partij en haar gezin enerzijds, en het algemeen belang anderzijds (de zgn. proportionaliteitstoets). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de voormelde Boultif-criteria en toetst deze uitgebreid aan haar concrete situatie en die van haar gezin.

In deze zaak blijkt echter enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat, door dat concreet wordt verwezen naar de gepleegde feiten, het tijdstip waarop deze gepleegd werden, de opgelegde straffen en een beoordeling van het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, waardoor zij beschouwd wordt een ernstige aanslag op de openbare orde te hebben gepleegd en haar aanwezigheid in het land beschouwd wordt een ernstige, reële en actuele bedreiging te vormen die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast en als gevaarlijk beschouwd wordt.

Daarentegen kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging van haar individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 EVRM, heeft plaatsgevonden. Daarbij moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij in het verzoekschrift haar concrete en individuele omstandigheden en die van haar gezin nader uiteenzet en dat het administratief dossier eveneens concrete elementen bevat over omstandigheden van de verzoekende partij en de gezinsrelatie tussen haar en haar Belgische echtgenote en kinderen.

De verwerende partij houdt in haar nota met opmerkingen voor dat bij het nemen van de bestreden beslissing werd gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het artikel 8 EVRM inclus. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de staatssecretaris zich beperkte tot het algemene besluit dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen) " in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde, zonder daarbij in concreto de individuele belangen van de verzoekende partij, haar echtgenote en haar kinderen af te

wegen. In dit verband benadrukt de Raad dat, ondanks het feit dat in voormeld besluit uitdrukkelijk verwezen wordt naar de "familie en persoonlijk belangen" van "de zijnen", geenszins blijkt waarom de familiale en persoonlijke belangen van "de zijnen" geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Waar met betrekking tot de verzoekende partij zelf nog gesteld wordt dat "hieruit" kan worden afgeleid dat zij haar criminele activiteiten belangrijker acht dan haar gezinsleven, wordt met betrekking tot de gezinsleden slechts gesteld dat zij de Belgische nationaliteit hebben, regelmatig (quasi wekelijks) op bezoek komen in de gevangenis en dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen van oordeel is dat, gelet op de sterke familiale banden, de verwijdering van de verzoekende partij uit het land zich niet opdringt. Vervolgens wordt echter louter ingegaan op het gedrag van de verzoekende partij zelf om ten slotte tot voormeld algemeen besluit te komen.

Dit algemene besluit, dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen)" in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde, voldoet geenszins in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 EVRM wordt vereist. Gezien de vastgestelde eenzijdigheid is van een concrete en dus correcte billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake en wordt een schending van artikel 8 EVRM bijgevolg aannemelijk gemaakt.

In het geval van verzoekende partij is het zelfs zo dat er enkel melding wordt gemaakt van een éénmalige inbreuk op de drugswetgeving zonder enige correcte specificatie van de gevolgen van deze inbreuken. Het spreekt voor zich dat zulks niet kan overtuigen betreffende de vereiste proportionaliteit tussen de bestreden beslissing en de noodzaak ervan voor een democratische samenleving enerzijds en de inmenging die de beslissing met zich brengt in het privé - en gezinsleven van verzoeker anderzijds. Verweerster dient hiertoe immers de persoonlijke situatie van verzoeker te onderzoeken. Doch nergens uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat dit onderzoek werd gevoerd. Bovendien heeft verwerende partij weet van een aantal gegevens betreffende de persoonlijke situatie van verzoeker en van zijn partner, zoals het voorgenomen huwelijk, dat zij een kind verwachtten, dat de kinderen van de partner van verzoeker bij haar inwonen doch dat hun vader tevens in België woont en van Belgische nationaliteit is, enz...nu dit alles blijkt uit het administratief dossier.

Verwerende partij heeft in casu nagelaten een evenwichtige belangenafweging gemaakt tussen het gezinsleven van verzoeker met diens partner en het belang van de Belgische maatschappij. De "fair-balance" toets werd eenvoudigweg niet uitgevoerd.

Er werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de aard en de ernst van de criminele inbreuk, de duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten, de tijd tussen het ogenblik van de feiten en de betrokkene zijn gedrag sindsdien, de verschillende nationaliteiten van de verschillende personen in kwestie noch met de familiale situatie van de betrokkene.

Verwerende partij heeft tevens nagelaten aan te tonen dat de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied een ernstig en actueel risico inhoudt voor de openbare orde. (EHRM, 24 april 2008, CG en anderen t. Bulgarije, nr. 1365/07)

Gelet op het voorgaande en is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd omtrent de proportionaliteitsvereiste van artikel 8, lid 2 EVRM hetwelk een schending met zich brengt van de materiële motiveringsplicht die op de staat rust, doch tevens artikel 8, lid 2 EVRM, daar niet is aangetoond dat de inmenging in het recht op privé en gezinsleven van verzoeker noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Een weigering tot toegang tot het grondgebied van verzoeker zoals deze in casu werd gegeven, houdt een schending in van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2. In de nota met opmerkingen wordt het volgende aangehaald:

"Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de formele motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet en van artikel 74/11, §§1-2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 EVRM.

De middelen zullen samen worden behandeld gelet op de samenhang van de juridische en feitelijke toelichtingen ervan.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende juridische en feitelijke motieven betreffende het inreisverbod en de duur ervan op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen:

"(...) "

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker die determinerende motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht werd bereikt.

Verzoeker toont geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde overwegingen blijkt tevens dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden als zou er bij de bepaling van de duur van het inreisverbod geen rekening zijn gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie.

Waar verzoeker inhoudelijk kritiek uit op motieven van de bestreden beslissing, voert hij in werkelijkheid de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de duur van het inreisverbod niet in overeenstemming is met zijn persoonlijke situatie en dus zijn specifiek omstandigheden.

Dienaangaande, dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Behoudens het feit dat een beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand geen schorsende werking heeft, dient te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een beroep dat hij op 30 november 2015 zou hebben ingediend bij de ambtenaar van de burgerlijke stand, dit terwijl de thans bestreden beslissing dateert van 17 november 2015.

Er moet dienaangaande worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe overtuigingsstukken die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er zowel rekening werd gehouden met de voorgestelde relatie met mevrouw A. (...) en met het ongeboort kind.

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In de bestreden beslissing wordt inzake artikel 8 EVRM het volgende gesteld:

"(...) "

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven". Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in 'de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./ Finland, §150)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

"Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift na aan te tonen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. In dit opzicht en zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, kan verwezen worden naar de uitvoerige beslissing d.d. 12

november 2015 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen waarin duidelijk wordt aangegeven dat het voorgenomen huwelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel en dat verzoeker door middel van dat huwelijk en de zwangerschap hoopt verblijf te bekomen in België. Verzoeker brengt geen enkel concreet en gestaafd element aan waaruit blijkt dat die vaststellingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn, noch dat het kennelijk foutief of onredelijk zou zijn van verwerende partij om zich in het kader van de thans bestreden beslissing, inzake het "gezinsleven", te steunen op de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. De loutere omstandigheid dat verzoeker en mevrouw A. (...) op hetzelfde adres wonen, was niet alleen een element dat reeds gekend was op het ogenblik dat de weigeringsbeslissing door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd genomen. Dit element op zich toont evenmin aan dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven met mevrouw A. (...) en het ongeboren kind dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Verzoeker toont geen "gezinsleven" aan dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Ten overvloede, heeft het EHRM bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, *Ahmut v. United Kingdom*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands*, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Uit het administratief dossier blijkt immers ontegensprekelijk dat het ganse verblijf van verzoeker op het grondgebied illegaal is en dat hij nooit enige stap heeft ondernomen om dat verblijf te regulariseren. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (RvV, 5 oktober 2012, nr. 89.235)

In een geval dat zowel betrekking heeft op het gezinsleven, evenals op immigratie, zal de omvang van de verplichtingen van een Staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven wordt effectief verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook- EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §70)¹

Uit een illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput.

Het voorgehouden feitelijk gezinsleven waar verzoeker zich thans tracht op te beroepen werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat hij zich bewust was of diende te zijn van zijn illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was.

Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een "fait accompli" te stellen, omstandigheden in welke het EHRM vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

In dit opzicht, dient tevens te worden vastgesteld dat ondanks het voorgehouden gezinsleven, verzoeker op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap heeft ondernomen met het oog de bescherming van het door hem voorgesteld gezinsleven.

Verzoeker heeft nooit een aanvraag in die zin ingediend.

Verzoeker toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden. Behoudens het feit dat verzoeker zich inzake de andere kinderen van mevrouw A. (...) met een andere man beperkt tot een louter ongestaafd betoog en niet aantoonst dat hij met die kinderen een beschermenswaardig gezinsleven zou leiden, dient te worden opgemerkt dat dit element door verzoeker en mevrouw A. (...) reeds gekend was op het ogenblik dat verzoeker en mevrouw A. (...) een "gezinsleven" hebben ontwikkeld, net zoals het feit dat het verblijf van verzoeker in het Rijk illegaal is. Verzoeker was aldus op de hoogte van dit risico. Bovendien, toont verzoeker niet aan dat dit een onoverkomelijk hinderpaal vormt om het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders te leiden.

Verzoeker was op het ogenblik van de aangehaalde zwangerschap reeds op de hoogte van zijn illegaal verblijf en het daarmee gepaard gaande risico- Niets belet mevrouw A. (...) overigens om naar Marokko of elders te reizen na de bevalling.

Uit geen enkele objectief controleerbaar gegeven blijkt als zou het ingeroepen gezinsleven enkel op Belgische bodem zou kunnen worden beleefd.

Niets belet verzoeker om overigens gebruik te maken van de procédure voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.

Inzake artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden opgemerkt dat het recht te worden gehoord, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt terzake:

"Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procédure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-2Q1/02, Jurispr. blz. 1-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald/ punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 83 r en 21 december 2011, Frankrijk/Peopler s Moj ahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, vereist enkel dat verzoeker nuttig voor zijn belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008, nr. 14.567)

Het stond aan verzoeker vrij om via de gekte wegen aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover hij meende te kunnen beschikken. In het kader daarvan stond het hem vrij om aan verwerende partij alle volgens hem nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens hem nuttige opmerkingen kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker geen enkele effectieve stap heeft ondernomen om zijn verblijfssituatie te regulariseren, dit met het oog op de bescherming van het door hem voorgesteld gezinsleven.

Daargelaten of verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om op een nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken, dient te worden opgemerkt dat een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procédure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoeker zou aantoonen dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procédure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cf. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Uit de uiteenzetting in het kader van artikel 8 EVRM, blijkt dat verzoeker niet aantoonst dat de door hem aangebrachte elementen tot een ander besluit zouden kunnen leiden in zijn hoofd.

Verzoeker toont geen schending aan van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. In dit opzicht dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verzoeker betoogt onder meer dat de duur van het inreisverbod niet afdoende werd gemotiveerd nu geen rekening werd gehouden met bepaalde specifieke omstandigheden van zijn geval. Hij merkt onder andere op dat de gemachtigde niet terdege rekening heeft gehouden met de gezinstoestand van zijn Belgische partner die drie kinderen heeft uit een vorig huwelijk, zijn gezinsleven met deze partner en het feit dat hij weldra vader ging worden van een Belgisch kind. Er werd derhalve niet afdoende gemotiveerd omtrent de proportionaliteitsvereiste zoals bepaald in artikel 8 EVRM.

3.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij stelt, volgt uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

3.5. In casu werd de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat zij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, met name heeft zij geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 29 maart 2010, 6 juni 2010 en 13 oktober 2015.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld op drie jaar. Hierbij wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: “De stad Antwerpen weigerde het huwelijk te voltrekken tussen betrokkene en een zwangere Belgische onderdane (Mevr A. (...)), waarvan door de stad Antwerpen werd vastgesteld dat het nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het feit dat betrokkene het ongeborn kind van Mevr A. (...) reeds op 27.10.2015 erkende, deed geen afbreuk aan deze vaststelling. De weigering van huwelijk vormt een ernstige contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Mevr A. (...) en het kind en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr A. (...) niet kan gedwongen worden het Marokko. Zowel betrokkene als Mevr A. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, alsook zijn veroordeling wegens drugsdelicten, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Hieruit blijkt dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd na een afweging aangaande het gezinsleven van verzoekende partij, de hardnekkigheid van verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en de veroordeling wegens drugsdelicten. In het licht van deze elementen, meent de gemachtigde dat een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is. Verder stelt hij vast dat uit administratief dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van kortere duur.

3.6. Zoals reeds aangegeven, haalt de verzoekende partij onder meer aan dat de duur van het inreisverbod niet afdoende werd gemotiveerd nu geen rekening werd gehouden met bepaalde specifieke omstandigheden van haar geval. Zij merkt onder andere op dat de gemachtigde niet terdege rekening heeft gehouden met het gezinsleven dat zij leidt met haar partner, de geboorte van hun gemeenschappelijk kind en de gezinstoestand van haar partner die nog drie minderjarige kinderen heeft uit een vorig huwelijk en waarvan de vader de Belgische nationaliteit draagt.

De vraag die zich derhalve stelt is of de motivering in de bestreden beslissing aangaande het voorgehouden gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar Belgische partner, in het kader van artikel 8 EVRM, afdoende is in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert."* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken.

3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mag worden beoordeeld. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bijgevolg moet de Raad nagaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

3.8. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat de stad Antwerpen, district Deurne het huwelijk tussen verzoekende partij en mevrouw A. weigerde te voltrekken, nadat was vastgesteld dat verzoekende partij trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van het huwelijk vormt volgens de gemachtigde een ernstige contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan worden geconcludeerd dat het inreisverbod geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt in casu evenwel vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing, uitdrukkelijk verwijst naar artikel 8 van het EVRM en dienaangaande een dubbele motivering hanteert. De gemachtigde wijst in dit verband enerzijds op het feit dat de weigering van het voltrekken van het huwelijk tussen de verzoekende partij en haar Belgische partner, mevrouw A. een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan worden geconcludeerd dat het inreisverbod geen schending van voormeld artikel inhoudt.

Anderzijds overweegt de gemachtigde dat de verzoekende partij hoe dan ook niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met mevrouw A. en hun kind en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere gegeven dat mevrouw A. niet kan worden gedwongen naar Marokko te gaan om er het gezinsleven verder te zetten met de verzoekende partij, doet hieraan geen afbreuk. Daarbij wisten zowel de verzoekende partij als mevrouw A. dat het gezinsleven van het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij in België.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zelf, al meent hij dat een contra-indicatie bestaat inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, desalniettemin het bestaan van een gezinsleven heeft aanvaard. Hij heeft het immers noodzakelijk geacht dienaangaande een belangenafweging te maken en verder te motiveren aangaande een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Het is niet aan de Raad om in de plaats van de gemachtigde te beoordelen aan welk van de aspecten van de motivering aangaande voormeld artikel laatstgenoemde het meeste gewicht toekent en of bepaalde aspecten van dit onderdeel van de motivering op zichzelf dan wel slechts in combinatie met (de) andere aspecten ervan kunnen bestaan. Nu de gemachtigde zich beperkt tot de stelling dat er een "contra-indicatie" geldt voor het bestaan van een gezinsleven – waarmee hij derhalve niet uitdrukkelijk stelt dat er in casu geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM – enerzijds, en hij het dan bovendien noodzakelijk heeft geacht om vervolgens een belangenafweging te maken omtrent een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM anderzijds, kan het verweer in de nota met opmerkingen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te leiden met haar Belgische partner en hun "ongeboren kind", niet door de Raad worden aanvaard.

3.9. Verzoekende partij betwist in haar synthesesmemorie de vaststelling dat niet is aangetoond dat zij enkel in België een gezinsleven kan leiden met haar partner en dat het niet mogelijk zou zijn om dit gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst. Volgens verzoekende partij verliest de gemachtigde hierbij uit het oog dat haar Belgische partner reeds drie kinderen heeft, dat deze kinderen een Belgische vader hebben en dat zij met deze man tevens contact onderhouden. Voor zover haar

partner vrijwel uitsluitend instaat voor de opvang van de kinderen, kan dit niet rechtvaardigen dat zij met hen België zou verlaten, aangezien het recht op persoonlijk contact met de vader dient te worden gerespecteerd. Anderzijds kan van haar partner niet worden verwacht dat zij haar kinderen zou achterlaten, noch kan van de vader van de kinderen worden geëist om deze kinderen voltijds op te vangen. Aangezien duidelijk blijkt dat het voor de partner van verzoekende partij onmogelijk is om zich tijdens de geldingstermijn van het inreisverbod te vestigen in Marokko, kan verzoekende partij geen band opbouwen met hun gemeenschappelijk, dat inmiddels werd geboren, tijdens diens eerste levensjaren.

3.10. De Raad stelt vast dat uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden, inderdaad blijkt dat de partner van verzoekende partij, met wie zij een kind heeft, nog drie minderjarige kinderen heeft uit een vorig huwelijk met een man die de Belgische nationaliteit heeft verworven en dat deze drie kinderen eveneens de Belgische nationaliteit hebben. Zo wordt onder meer in de beslissing betreffende de weigering van huwelijksvoltrekking d.d. 12 november 2015, opgesteld door de ambtenaar van de burgerlijke stand, het volgende gesteld: *“Vervolgens stelden wij vast dat u reeds het recht op gezinshereniging heeft geopend voor dhr. E. B. R. via een huwelijk dat plaatsvond in Marokko in 2005. Jullie woonden officieel samen van 2006 tot 2011 en hadden samen 3 kinderen. Uw ex-man heeft door de erkenning van dit buitenlands huwelijk de Belgische nationaliteit verworven. In 2013 waren jullie officieel gescheiden.”* De bemerking in de nota met opmerkingen dat verzoekende partij zich dienaangaande beperkt tot een *“louter ongestaafd betoog”*, strookt dan ook niet met de informatie voorhanden in het administratief dossier.

Het gegeven dat de partner van verzoekende partij, met wie zij thans een gemeenschappelijk minderjarig kind heeft en met wie zij een gezinsleven beweert te hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM, uit een vorig huwelijk drie Belgische minderjarige kinderen heeft met een Belgische vader, hetgeen blijkt uit de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, betreft in casu een specifieke omstandigheid die haar individuele situatie kenmerkt. In de bestreden beslissing staat evenwel te lezen dat het inreisverbod voor de duur van drie jaar hoe dan ook geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, aangezien de verzoekende partij niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met mevr. A. en hun kind en dat het niet mogelijk zou zijn om dit gezinsleven verder te ontwikkelen in het land van herkomst, Marokko. Het voormelde element, waarmee verzoekende partij deze vaststelling tracht te weerleggen, betreft dan ook een omstandigheid waarvan de gemachtigde blijkens het administratief dossier kennis had en had moeten hebben en waarmee hij rekening diende te houden bij zijn afweging en waaromtrent hij diende te motiveren.

Het verweer in de nota met opmerkingen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij met deze “stiefkinderen” effectief een beschermenswaardig gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, is niet dienstig. De Raad merkt op dat de gemachtigde in zijn beslissing heeft aanvaard dat de verzoekende partij samen met haar, destijds zwangere, partner een gezinsleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat deze partner nog drie andere (minderjarige Belgische) kinderen heeft uit een vorig huwelijk met een man die de Belgische nationaliteit heeft, kan dan ook niet worden losgekoppeld van het gezinsleven dat verzoekende partij leidt met haar partner en hun gemeenschappelijk kind. Het bestaan van deze drie andere kinderen is een specifieke omstandigheid waarvan de gemachtigde op de hoogte was en die een impact kan hebben op de overweging dat verzoeker niet aantoont dat hij met zijn partner en het gemeenschappelijk kind een gezinsleven kan ontwikkelen in het land van herkomst. Uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat haar partner, minstens gedeeltelijk, instaat voor de opvoeding van deze Belgische minderjarige kinderen, die bovendien mogelijk nog een band hebben met hun Belgische vader. Uit het interview dat verzoekende partij heeft afgelegd op 23 oktober 2015 bij de dienst schijn- en afgedwongen relaties van de stad Antwerpen blijkt bovendien dat de kinderen van haar partner nog zeer jong zijn (4, 6 en 8 jaar op het moment van het interview) en dat zij in België naar school gaan (*“Mevrouw gaat naar de Nederlandse les, ’s morgens brengt ze de kinderen naar school. Soms, niet altijd, ga ik de kinderen halen van school.”*). Deze kinderen uit een vorige relatie kunnen dan ook niet worden losgekoppeld van het door de gemachtigde aanvaarde gezinsleven tussen de verzoekende partij en mevr. A., los van de vraag of eveneens een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden aanvaard tussen verzoekende partij zelf en haar “stiefkinderen”.

Uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt echter niet dat de gemachtigde eveneens rekening heeft gehouden met de voormelde specifieke omstandigheid aangaande het gezinsleven van verzoekende partij in België met haar Belgische partner en de gezinstoestand van deze partner, in casu haar drie minderjarige Belgische kinderen, waarvan de gemachtigde kennis had, zo blijkt duidelijk uit het

administratief dossier. Er blijkt niet dat deze specifieke omstandigheid aangaande het gezinsleven van verzoekende partij in België werd betrokken bij de afwegingen die specifiek moeten worden beoordeeld in het kader van het vastleggen van de duur van het inreisverbod.

3.11. Derhalve moet in casu worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Verzoekende partij kan in haar betoog worden bijgetreden.

Immers, uit de aangevochten beslissing blijkt niet dat alle voor de afweging relevante elementen en specifieke omstandigheden in ogenschouw werden genomen zodat niet kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

3.12. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ontwikkelde argumentatie laat niet toe tot een ander besluit te komen. In de nota wordt aangehaald dat het gegeven dat verzoekers partner nog drie andere kinderen heeft, een element is dat reeds gekend was op het ogenblik dat verzoeker en mevrouw A. een gezinsleven hebben ontwikkeld, net zoals het feit dat zijn verblijf in het Rijk illegaal is. Verzoekende partij was aldus op de hoogte van *“dit risico”*. Bovendien, zo wordt in de nota vervolgd, toont verzoekende partij niet aan dat dit een overkomelijke hinderpaal vormt om het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders te leiden. Hierbij wordt dan nogmaals gewezen op het feit dat verzoeker op het ogenblik van de aangehaalde zwangerschap reeds op de hoogte was van zijn illegaal verblijf en het daarmee gepaard gaande risico. Tot slot wordt opgemerkt dat niets mevrouw A. belet om naar Marokko of elders te reizen na de bevalling, waarbij nog gewezen wordt op de mogelijkheid om *“gebruik te maken van de procedure voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet”*.

Het gegeven dat in de nota met opmerkingen worden overgegaan tot een zekere afweging, volstaat in casu niet. Dergelijke uiteenzetting komt in wezen neer op een a posteriori motivering. Dat verzoekende partij een gezinsleven heeft ontwikkeld met een partner die reeds drie kinderen heeft en dus op de hoogte was van *“dit risico”* neemt niet weg dat de verwerende partij eveneens op de hoogte was van het bestaan van de drie kinderen van de Belgische partner en dit element in haar beoordeling aangaande de duur van het inreisverbod had moeten meenemen. De afweging en beoordeling dienaangaande waarvan voor het eerst blijk wordt gegeven in de nota kan door de verwerende partij niet dienstig worden bijgebracht om de vermelde onregelmatigheid recht te zetten.

Zoals hierboven aangekaart, komt het de gemachtigde, conform hetgeen bepaald is in artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, toe om bij het bepalen van de duur van een inreisverbod rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de betrokkene. Het gegeven dat de Belgische partner van verzoekende partij, mevrouw A., met wie zij een gezinsleven leidt, nog drie andere kinderen heeft uit een vorig huwelijk die minderjarig zijn, de Belgische nationaliteit hebben, in België naar school gaan en een Belgische vader hebben, was de gemachtigde bekend. Het is dan ook aan de gemachtigde om in zijn beslissing te motiveren waarom volgens hem een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel is in het licht van voormelde elementen. Door in de nota met opmerkingen aan te voeren dat verzoekende partij niet aantoonde dat voormeld element een onoverkomelijke hinderpaal vormt om het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders te leiden, hanteert de verwerende partij in werkelijkheid een betoog dat een verplichting legt bij de vreemdeling, die evenwel op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust. (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Waar de verwerende partij oppert dat het de verzoekende partij vrij staat om gebruik te maken van de procedure voorzien in artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet, dit is de opheffing of opschorting te vragen van het inreisverbod, merkt de Raad op dat deze mogelijkheid evenwel geen afbreuk doet aan de verplichting die rust op het bestuur om bij het opleggen van een inreisverbod, en het bepalen van de duur ervan, een onderzoek te voeren naar de omstandigheden eigen aan elk geval, verplichting die vervat zit in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het stond dan ook aan de gemachtigde zelve om een zorgvuldige afweging door te voeren op grond van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoekende partij.

De middelen, in zoverre gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijn gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van de middelen dringt zich bijgevolg niet op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES